Περιοδος 2η,
Νο 83
Απρίλης '99
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΕΚΤΑΚΤΟ ΦΥΛΛΟ

Πώς μπορούμε να σταματήσουμε την ιμπεριαλιστική επιδρομή στη Γιουγκοσλαβία

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Χιλιάδες νεκροί και πρόσφυγες τα θύματα του ιμπεριαλισμού

Σταματήστε τη βάρβαρη επιδρομή του ΝΑΤΟ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙ

Διεθνιστική αλληλεγγύη

Χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαία πλημμυρίζουν τους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Λευκωσίας σε ένα μαζικό αντιπολεμικό ξέσπασμα. Το σύνθημα "Κλίντον είσαι δολοφόνος, Σημίτη είσαι συνένοχος" βρίσκεται στη σκέψη όλων. Οσο το ΝΑΤΟ επιμένει στους βάρβαρους βομβαρδισμούς του και απειλεί να κλιμακώσει τον πόλεμο με χερσαία επέμβαση, τόσο ξεχειλίζει η οργή και τόσο πιο επιτακτικά μπαίνει το ερώτημα: πώς θα σταματήσουμε αυτό το έγκλημα;

Η άμεση απάντηση είναι: κλιμακώνοντας την αντιπολεμική δράση, περνώντας από τα συλλαλητήρια στις απεργίες που χτυπάνε την πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ και τις διευκολύνσεις που δίνει η κυβέρνηση Σημίτη και η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση. Οι εργαζόμενοι στα λιμάνια της Ελλάδας, στα τρένα, στα αεροδρόμια, στον ΟΤΕ έχουν τη δύναμη να παραλύσουν τους στρατηγούς του ΝΑΤΟ. Χωρίς το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, ο Κλίντον δεν μπορεί να φοβερίζει με επέμβαση χερσαίων δυνάμεων. Χωρίς ηλεκτρικό και τηλεπικοινωνίες, οι στρατιωτικές βάσεις, το Ακτιο, η Σούδα είναι άχρηστες για τα AWACS και τον Εκτο Στόλο που στηρίζουν τους βομβαρδισμούς. Ηδη η Ομοσπονδία των Σιδηροδρομικών έχει βγάλει απόφαση ενάντια στην χρήση των τρένων για τα στρατεύματα του ΝΑΤΟ. Οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες της Αθήνας με την μαζική συμμετοχή τους στην αντιπολεμική στάση εργασίας έδειξαν ότι η διάθεση για να κάνουν πράξη μια τέτοια κλιμάκωση υπάρχει. Τα συνδικάτα μπορούν να στείλουν ένα εργατικό τελεσίγραφο στο ΝΑΤΟ -ή σταματάτε τις βόμβες και τις απειλές εδώ και τώρα ή κατεβάζουμε τους διακόπτες.

Για να γίνει πράξη αυτή η άμεση αντιπολεμική δράση, χρειαζόμαστε την αντίστοιχη ξεκάθαρη διεθνιστική πολιτική. Δεν χωράνε αυταπάτες για την "ευρωπαϊκή" διπλωματία του Σημίτη και του Γ. Παπανδρέου. Χρόνια τώρα οι έλληνες καπιταλιστές λένε ότι η ειρήνη στα Βαλκάνια θα κατοχυρωθεί μέσα από τον "ευρωπαϊκό προσανατολισμό" που έχει η Ελλάδα αλλά δεν έχουν οι υπόλοιπες χώρες.

Οι κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ προσφέρθηκαν και προσφέρονται να μεσολαβήσουν (με το αζημίωτο) σαν "γέφυρα" της Βουλγαρίας, της Μακεδονίας, της Αλβανίας κλπ προς την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ. Ετσι, λένε, οι Βαλκάνιοι θα γίνουν Ευρωπαίοι, με ευημερία και ειρήνη για όλους. Στην πράξη, όμως, όλα αυτά έφεραν μόνο φτώχεια και ιδιωτικοποιήσεις, ανταγωνισμούς και νέες κρίσεις. Δεν ξεχνάμε ότι οι ίδιες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις που τώρα παριστάνουν τους "προστάτες" των Αλβανών είναι αυτές που αφόπλισαν τους εργάτες της Αλβανίας πριν δυο χρόνια όταν είχαν ξεσηκωθεί ενάντια στο σκάνδαλο των "πυραμίδων" και τον Μπερίσα. Αυτή είναι η στυγνή πραγματικότητα πίσω από τα παχιά λόγια για την "ευρωπαϊκή προοπτική" του Σημίτη. Ληστρική εκμετάλλευση και επιστέγασμα οι βόμβες του Κλίντον.

Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε να περιμένουμε κάτι καλύτερο από τον Γέλτσιν και τον Πριμακόφ. Ο καπιταλισμός στην Ανατολή έχει το ίδιο φρικαλέο πρόσωπο όπως στη Δύση. Αρκεί να δούμε τι έχει κάνει ο ρώσικος ιμπεριαλισμός στην δικιά του "αυλή", στην Τσετσενία, στον Καύκασο. Οι φωνές που εξωραΐζουν την Ρωσία σαν "αντίβαρο" και καλούν τον Σημίτη να εφαρμόσει περισσότερο "διπλωματία των ισορροπιών", δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στην πάλη των εργατών ενάντια στον πόλεμο.

Ακόμα πιο ξεκάθαρα πρέπει να απομονώσουμε τους εθνικιστές που μπροστά στην φρίκη των βομβαρδισμών ζητάνε ακόμα μεγαλύτερες πολεμικές προετοιμασίες. Ζητάνε "άξονες της Ορθοδοξίας", Ελλάδα και Σερβία ενάντια σε Τουρκία και Αλβανία, ζητάνε χτύπημα των μειονοτήτων, των προσφύγων και των μεταναστών. Οι εθνικιστές είναι οι φωνές που λένε ότι η ειρήνη είναι για τους Ευρωπαίους, εδώ είναι Βαλκάνια, ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος και το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να γίνουμε αστακοί και να ποδοπατήσουμε τους γείτονές μας και τα δικαιώματα των μειονοτήτων, όπως έκανε ο Μιλόσεβιτς.

Οσο κι αν καταγγέλλουν τον Κλίντον και το ΝΑΤΟ, οι εθνικιστές δεν μπορούν να σταματήσουν τον ιμπεριαλισμό και τα εγκλήματά του, γιατί διασπά τη μόνη δύναμη που μπορεί να τον τσακίσει, την ενότητα των εργατών. Οι εργάτες των ΗΠΑ δεν είναι φονιάδες, όπως ο Κλίντον. Οι εργάτες της Βρετανίας δεν είναι συνένοχοι, όπως ο Μπλερ. Οι εργάτες της Σερβίας, της Αλβανίας και της Μακεδονίας έχουν κοινό συμφέρον να αντισταθούν στο ΝΑΤΟ και τις βόμβες του. Κάθε αντιπολεμικό συλλαλητήριο που οργανώνεται στην Ελλάδα που είναι χώρα μέλος του ΝΑΤΟ, κάθε απεργία που χτυπά και εμποδίζει την πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ, κάθε κινητοποίηση για το κλείσιμο των βρεττανικών βάσεων και των αμερικανικών κατασκοπευτικών σταθμών στη Κύπρο, είναι πηγή έμπνευσης που ξεσηκώνει την δύναμη των εργατών παντού.

Η διεθνιστική πολιτική μπορεί να ξεσηκώσει την μεγαλύτερη δύναμη ενάντια στον Κλίντον και τους συνενόχους του. Συνδυάζοντας την αντιπολεμική πάλη ενάντια στο ΝΑΤΟ, για το κλείσιμο των βάσεων και των στρατιωτικών "διευκολύνσεων" με την πάλη ενάντια στο κλείσιμο των συνόρων, ενάντια στην καταπίεση των μειονοτήτων, των προσφύγων και των μεταναστών μπορούμε να βάλουμε τέρμα στον πόλεμο. Και να ανοίξουμε το δρόμο για την σοσιαλιστική εναλλακτική λύση των εργατών. Για μια Βαλκανική όπου Σέρβοι, Αλβανοί, Τούρκοι και Ελληνες εργάτες θα ζούμε ειρηνικά, απαλλαγμένοι από το σύστημα που φέρνει τη φτώχεια και τους βομβαρδισμούς.

Ο Βρώμικο

Η κυβέρνηση Σημίτη εμφανίζεται ότι είναι "υπέρ των πολιτικών λύσεων" και εναντίον των βομβαρδισμών στη Σερβία και το Κόσοβο. Η αλήθεια είναι ότι η ελληνική άρχουσα τάξη βρίσκεται χωμένη ως το λαιμό στην αστυνόμευση της περιοχής.

Η Ελλάδα, μετά την Ιταλία είναι η δεύτερη χώρα πάνω στην οποία στηρίζεται στρατιωτικά η επίθεση στο Κόσοβο και τη Σερβία. Ο Τσοχατζόπουλος και ο Σημίτης διέθεσαν το λιμάνι της Θεσσαλονίκης για να περάσουν οι στρατιώτες, τα τάνκς, οι πύραυλοι και όλος ο υπόλοιπος εξοπλισμός του ΝΑΤΟ. "Δεν βομβαρδίζουμε, αλλά παρέχουμε κάθε διευκόλυνση για να βομβαρδίσουν" - αυτή είναι η στάση που κράτησε και κρατάει η κυβέρνηση Σημίτη.

Η συμμετοχή της ελληνικής άρχουσας τάξης σ' αυτές τις επεμβάσεις έχει αφετηρία την υπεράσπιση των δικών της συμφερόντων στα Βαλκάνια.

Τα τελευταία χρόνια, δεκάδες έλληνες τραπεζίτες, βιομήχανοι και κερδοσκόποι αλωνίζουν στην Αλβανία, στη Μακεδονία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και την ίδια τη Σερβία. Με την εξαίρεση της Ελλάδας από το εμπάργκο προς τη Σερβία, οι εξαγωγές των ελληνικών προϊόντων τινάχτηκαν από 15,8 εκατομμύρια δολάρια το 1992 στα 200,8 εκατομμύρια το 1997. Τα τελευταία δύο χρόνια οι ελληνικές επενδύσεις μόνο στη Σερβία ήταν 1 δις δολάρια! Ο Κόκκαλης, η "ΔΕΛΤΑ", η "3Ε", έχουν απλώσει τα πλοκάμια τους με την αγορά ιδιωτικοποιημένων εργοστασίων και τη

ΝΑΤΟ: εγκληματικό αλλά όχι πανίσχυρο

Την ώρα που οι βόμβες του ΝΑΤΟ σπέρνουν την φρίκη στην Πρίστινα και το Βελιγράδι, ο Κλίντον και οι ηγέτες της Ε.Ε προσπαθούν να μας πείσουν ότι οι βομβαρδισμοί έχουν στόχο να "προστατεύσουν την ειρήνη" στα Βαλκάνια.

Είναι πραγματική πρόκληση να παρουσιάζουν το ΝΑΤΟ σαν "ειρηνευτική δύναμη". Στα 50 χρόνια της ύπαρξής του, το ΝΑΤΟ είναι ένας ιμπεριαλιστικός συνασπισμός που σπέρνει τη φωτιά του πολέμου. Το ΝΑΤΟ δημιουργήθηκε μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου με αποκλειστικό στόχο να προασπίσει στρατιωτικά τα συμφέροντα των καπιταλιστών της Δύσης απέναντι στις χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Στο κέντρο αυτής της τεράστιας στρατιωτικής μηχανής βρέθηκαν οι ΗΠΑ που στο τέλος του πολέμου ήταν και στρατιωτικά και οικονομικά ο μεγάλος νικητής.

Στα χρόνια που ακολούθησαν τη δημιουργία του ΝΑΤΟ ολόκληρος ο κόσμος βρέθηκε στη δίνη του Ψυχρού Πολέμου, μπροστά στην απειλή και τον τρόμο του πυρηνικού Ολοκαυτώματος. Και όχι μόνο. Με στόχο την εξασφάλιση της οικονομικής και στρατιωτικής κυριαρχίας της Δύσης, με ή χωρίς την κάλυψη των Ηνωμένων Εθνών, οι ΗΠΑ προσπάθησαν να εδραιώσουν αυτήν την κυριαρχία μέσα από "μικρούς" και μεγάλους εγκληματικούς πολέμους.

Το 1950 δύο εκατομμύρια στρατιώτες - ανάμεσα τους και έλληνες - επιτέθηκαν στην Β.Κορέα κάτω από την καθοδήγηση των ΗΠΑ. Η χώρα ισοπεδώθηκε. Ο πόλεμος στοίχισε τη ζωή σε τέσσερα εκατομμύρια φαντάρους και άμαχους και από τις δύο πλευρές. Το 1967 ήταν η σειρά του Βιετνάμ. Εκατοντάδες χιλιάδες φαντάροι και στρατιωτικός εξοπλισμός στάλθηκαν στο Βιετνάμ για να καταπνίξουν τους Βιετκόγκ.

Μετά την ήττα στο Βιετνάμ, οι ΗΠΑ αναγκάστηκαν να αναζητήσουν τον έλεγχο του κόσμου μέσα από κράτη-χωροφύλακες. Το Ισραήλ έπαιξε - και παίζει - αυτόν τον ρόλο δολοφονώντας τους Παλαιστίνιους και τρομοκρατώντας τους αραβικούς πληθυσμούς της περιοχής για την εξασφάλιση του ελέγχου πάνω στις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες. Οι ανταγωνισμοί ανάμεσα στους τοπικούς ιμπεριαλισμούς για το ποίος μπορεί καλύτερα να παίξει τον ρόλο του χωροφύλακα, προστέθηκαν σ' αυτούς που ήδη υπήρχαν δημιουργώντας νέους πολέμους.

Το 1991, οι ΗΠΑ μαζί με τους συμμάχους του ΝΑΤΟ εξαπέλυσαν την "Καταιγίδα της Ερήμου" σπέρνοντας ξανά το θάνατο στο Ιράκ. Σήμερα, 8 χρόνια μετά, κάθε μήνα στο Ιράκ πεθαίνουν 5.000 άνθρωποι κάτω από την συνέχιση του εμπάργκο και των βομβαρδισμών.

Η επίθεση στο Ιράκ έγινε για τη διατήρηση του ελέγχου των πετρελαίων. Και όχι μόνο. Ηταν ένα μήνυμα με διπλό αποδέκτη: Προς την στρατιωτική υπερδύναμη της Ρωσίας ότι το πάνω χέρι εξακολουθεί να έχει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Και προς την Ε.Ε και την Ιαπωνία ότι τα οικονομικά τους συμφέροντά περνάνε μόνο μέσα από την στρατιωτική παντοδυναμία του ΝΑΤΟ. Το ίδιο επιχειρεί τώρα με την επέμβαση στο Κόσοβο.

Το 1992 στη Βοσνία η "ειρηνευτική πρόταση" των ιμπεριαλιστών ήταν να χωριστεί σε τρία καντόνια. Αυτή η πρόταση ήταν που άνοιξε το δρόμο στους ντόπιους πολέμαρχους να ξεκινήσουν εκκαθαρίσεις για να αρπάξουν όσα εδάφη μπορούσαν πριν τις "τελικές συμφωνίες". Στη συνέχεια για να επιβάλει αυτές τις "συμφωνίες" το ΝΑΤΟ βομβάρδισε με πυραύλους και αεροπλάνα δεκάδες χωριά σκοτώνοντας και διώχνοντας από τα σπίτια τους χιλιάδες σερβοβόσνιους.

Αντίβαρο;

Αυτή είναι η "ειρηνευτική" δράση του ΝΑΤΟ. Υπάρχει όμως η δύναμη που να μπορεί να σταματήσει τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις;

Πολλοί πιστεύουν ότι το ΝΑΤΟ μετά την κατάρρευση του Συμφώνου της Βαρσοβίας είναι ανίκητο και ψάχνουν σήμερα να βρουν αντίβαρο στην στρατιωτική δύναμη της Ρωσίας. Η απάντηση στο ΝΑΤΟ δεν μπορεί να είναι το πυρηνικό και συμβατικό οπλοστάσιο της Ρωσίας, που με αντίστοιχο τρόπο με του ΝΑΤΟ χρησιμοποιήθηκε στην Ουγγαρία το 56, στην Τσεχοσλοβακία το 68, στο Αφγανιστάν το 1979 και στην Τσετσενία σήμερα.

Αλλά το ΝΑΤΟ δεν έχει την παντοδυναμία που το παρουσιάζουν να έχει. Οι ΗΠΑ ξέρουν ότι δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τον έλεγχο στο Ιράκ ή τη Γιουγκοσλαβία με ένα πόλεμο όπως του Βιετνάμ.

Ο πόλεμος στο Βιετνάμ ήταν η πρώτη μεγάλη ήττα των ιμπεριαλιστών. Αυτή η ήττα δεν ήρθε από το Σύμφωνο της Βρασοβίας ή την Κίνα, αλλά από το τεράστιο αντιπολεμικό κίνημα μέσα στις ΗΠΑ και στις υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ μέσα από την επαναστατική έκρηξη του '68. Αυτή τη τεράστια δύναμη της παγκόσμιας εργατικής τάξης είναι που φοβούνται πάνω απ' όλα οι ιμπεριαλιστές. Αυτή είναι η δύναμη που μπορεί να σταματήσει ξανά τη δολοφονική τους δράση. Ο νεκροθάφτης του ΝΑΤΟ βρίσκεται μέσα στις ίδιες τις χώρες μέλη του, είναι οι εργάτες και η νεολαία.

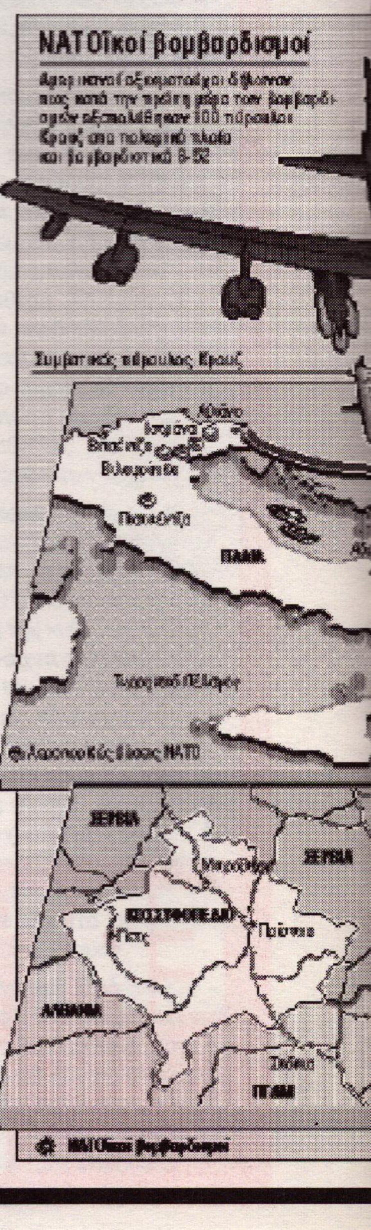

ιαλισμο των εργατών

ς ρόλος του ελληνικού καπιταλισμού

διαχείριση μεγάλων έργων. Ο ίδιος ο ΟΤΕ έχει αγοράσει το 20% του σερβικού ΟΤΕ. Η "Μυτιληναίος ΑΕ" έχει κλείσει συμφωνία 400 εκατομμυρίων δολαρίων με την κυβέρνηση της Σερβίας για την εκμετάλλευση των ορυχείων ψευδαργύρου και μολύβδου στην Τρέπκα στο Κόσοβο. Οπως χαρακτηριστικά δήλωσε ο Πάγκαλος "η Ελλάδα είναι σήμερα ο Νο2 οικονομικός εταίρος στις περισσότερες χώρες των Βαλκανίων".

Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει εξασφαλίσει δυναμική οικονομική και διπλωματική επιρροή στην Αλβανία, στην Μακεδονία και στην Σερβία.

Η ελληνική άρχουσα τάξη δεν θέλει καμιά αλλαγή που θα έβαζε σε κίνδυνο αυτά τα συμφέροντα. Γι' αυτό το λόγο έκανε πλάτες στις σφαγές των αλβανών του Κοσυφοπεδίου από τον σερβικό στρατό. Γι' αυτό το λόγο, τώρα που ο Μιλόσεβιτς απειλεί αυτήν τη "σταθερότητα", κάνει πλάτες στην επέμβαση των ιμπεριαλιστών.

Το γεγονός ότι - παρόλη τη στήριξη που προσφέρουν στους ιμπεριαλιστές - μιλάνε για "πολιτική λύση" δεν έχει να κάνει με την "ανθρωπιστική τους ευαισθησία", αλλά με το φόβο μήπως τα πράγματα αντί να σταθεροποιηθούν με την επέμβαση, βγουν τελικά εκτός ελέγχου.

Αυτό που θέλουν οι έλληνες καπιταλιστές είναι μια γρήγορη συμφωνία του ΝΑΤΟ με τον Μιλόσεβιτς που θα ξαναβάλει τους πάντες στη θέση τους: τους αλβανούς εργάτες σιωπηλούς να υπομένουν την καταπίεση τους και την άρχουσα τάξη της Σερβίας πιο συνεργάσιμη με την Ευρώπη των τραπεζιτών.

Η «ανθρωπιστική βοήθεια»

Η «ανθρωπιστική βοήθεια» που αποφάσισε ο Σημίτης να δώσει στην Αλβανία και τη Δημοκρατία της Μακεδονίας για ν' αντιμετωπίσουν το κύμα των προσφύγων απο το Κοσυφοπέδιο δεν είναι γιατί ενδιαφέρεται πραγματικά για το δράμα των προσφύγων, αλλά γιατί θέλει να τους κρατήσει έξω από τα σύνορα της Ελλάδας. Πίσω από αυτήν την πολιτική κρύβεται μόνο ο ρατσισμός, ο εθνικισμός και η υποκρισία.

Η "βοήθεια" δεν θα είναι απλά κονσέρβες γάλα και αντίσκοινα. Θα είναι στρατιωτική παρέμβαση της Ελλάδας σ' αυτές τις χώρες για την πιο αποτελεσματική αστυνόμευση των συνόρων: Ηδη, ταυτόχρονα με τη δημιουργία "Συνοριακής φρουράς" εντός των συνόρων, η ελληνική κυβέρνηση έχει προχωρήσει σε εξοπλισμό και εκπαίδευση αντίστοιχης φρουράς στην Αλβανία.

Είναι υποκρισία, της ελληνικήε κυβέρνησης να μην δέχεται τους πρόσφυγες στην Ελλάδα, όταν η ίδια ανοίγει τα λιμάνια και τα αεροδρόμια για να περνάει ο στρατός που βομβαρδίζει, δολοφονεί και αναγκάζει τον κόσμο να φεύγει από τα σπίτια τους για να γλιτώσει.

Γι' αυτό να απαιτήσουμε να σταματήσουν τώρα οι βομβαρδισμοί και ο ξεριζωμός. Να ανοίξουν τα σύνορα και να παρασχεθεί πραγματική ανθρωπιστική βοήθεια στους πρόσφυγες. Οι εργάτες των Βαλκανίων είναι αδέλφια μας και δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε από αυτούς. Αντίθετα, έχουμε να παλέψουμε μαζί ενάντια στους ιμπεριαλιστές, αλλά και τον εθνικισμό που δημιουργούν οι άρχουσες τάξεις των Βαλκανίων - και ανάμεσα σ' αυτές και η ελληνική - για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους στην περιοχή.

Η αλήθεια για τον Μιλόσεβιτς

Το ΝΑΤΟ και οι ιμπεριαλιστές καταγγέλλουν τον Μιλόσεβιτς σαν ένα δικτάτορα για να δικαιολογήσουν τις βόμβες που ρίχνουν. Πρόκειται για ολοκάθαρη υποκρισία. Το ΝΑΤΟ είχε ιδρυτικό μέλος το φασιστικό καθεστώς του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία. Στήριξε χούντες στην Ελλάδα και στην Τουρκία. Οι ηγέτες του ΝΑΤΟ είναι οι τελευταίοι που δικαιούνται να μιλούν για δημοκρατία. Αλλά τα ψέματα του Κλίντον και της Ολμπράιτ δεν πρέπει να μας κάνουν να βαφτίσουμε τον Μιλόσεβιτς "αντιμπεριαλιστή".

Ο Μιλόσεβιτς ξεκίνησε την πορεία του σαν τραπεζίτης και στέλεχος του σταλινικού καθεστώτος - όπως ακριβώς και ο Τούτζμαν και οι περισσότεροι "ηγέτες" που βρέθηκαν στην εξουσία στη Σερβία, την Κροατία και τη Σλοβενία μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας.

Μέχρι τότε ήταν το αγαπημένο παιδί των δυτικών στην Ανατολική Ευρώπη και πάντα τον στήριζαν οικονομικά και στρατιωτικά. Στα τέλη της δεκαετίας του '80 εφάρμοσε σκληρό πρόγραμμα λιτότητας του ΔΝΤ και ήρθε αντιμέτωπος με δυναμικές εργατικές κινητοποιήσεις με αποκορύφωμα τη διαδήλωση 700.000 εργατών απ' όλες τις εθνότητες στο Βελιγράδι το 1991, όπου ο Μιλόσεβιτς κατέβασε τα τάνκς.

Ο Μιλόσεβιτς, όπως και ο Τούτζμαν, προσπάθησε να αποπροσανατολίσει την αγανάκτηση παίζοντας το χαρτί του εθνικισμού ενάντια στους Αλβανούς στο Κόσοβο, τους Κροάτες, τους Σλοβένους. Οταν τον Ιούλη του 1991 προχώρησε στην εισβολή στη Σλοβενία είχε την στήριξη της ΔΑΣΕ που έλεγε ότι "για την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Σλοβενίας και της Κροατίας δεν τηρήθηκαν οι συνταγματικές διατάξεις". Αμερικανοί στρατιωτικοί σύμβουλοι βρίσκονταν στο Βελιγράδι στην αρχή του πολέμου. Είχε τη στήριξη των ιμπεριαλιστών και μόνο όταν φάνηκε ότι έχανε τον πόλεμο οι Μεγάλες Δυνάμεις άλλαξαν τη στάση τους απέναντί του.

Στον πόλεμο της Βοσνίας, την ίδια στιγμή που οι Σερβοβόσνιοι βομβαρδίζονταν από τους Αμερικάνους, ο Μιλόσεβιτς δεν είχε κανένα πρόβλημα να κάνει συμφωνίες με τον Χόλμπρουκ και να δηλώνει ότι "το αμερικάνικο σχέδιο είναι εγγύηση για την ειρήνη" επειδή του εξασφάλιζε με την υπογραφή των ΗΠΑ τη μισή Βοσνία. Οι ΗΠΑ αναγνώρισαν τον Μιλόσεβιτς σαν ένα χρήσιμο άνθρωπο μετά τη συμφωνία του Ντέιτον. Οπως χαρακτηριστικά δήλωσε ο Ρ.Χόλμπρουκ "*Με τον Μιλόσεβιτς μπορεί κανείς να συνεργαστεί. Είναι ένας άνθρωπος που έχει επίγνωση της πραγματικότητας στην πρώην Γιουγκοσλαβία*".

Ο Μιλόσεβιτς σήμερα εμφανίζεται να έχει την στήριξη των εργατών της Σερβίας. Αυτό οφείλεται κατά κύριο λόγο στους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ που δημιουργούν κλίμα "εθνικής ενότητας". Ομως αυτή η εικόνα μπορεί να αλλάξει: Το 1996, μετά τον πόλεμο της Βοσνίας, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες και φοιτητές διαδήλωναν στο Βελιγράδι απαιτώντας δημοκρατία και καλύτερες συνθήκες ζωής, κάνοντας την κυβέρνηση του Μιλόσεβιτς να παραπαίει. Λίγες εβδομάδες πριν αρχίσουν οι βομβαρδισμοί γινόντουσαν διαδηλώσεις στο Βελιγράδι από μητέρες στρατιωτών ενάντια στον πόλεμο στο Κόσοβο και κατήγγειλαν τον Μιλόσεβιτς και τον γιο του Μάρκο, που περνάει τη μέρα του παίζοντας με σπορ αυτοκίνητα.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να βάλει τέρμα στον Μιλόσεβιτς και την άρχουσα τάξη της Σερβίας είναι οι ίδιοι οι εργάτες της Σερβίας ενωμένοι με τους εργάτες όλων των εθνοτήτων. Ο ρόλος της εργατικής τάξης στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ είναι να τους βοηθήσουμε, απαιτώντας να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί, και κάθε ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Το Κόσοβο ανήκει στους εργάτες του

Οι εθνικιστές παρουσιάζουν τους Αλβανούς του Κοσυφοπέδιου σαν "υποκινούμενους πράκτορες" των ΗΠΑ. Αυτή η εικόνα είναι λάθος. Στο Κοσυφοπέδιο - μια από τις πιο φτωχές περιοχές της Ευρώπης - οι αλβανοί αποτελούν το 90% του πληθυσμού και το υπόλοιπο 10% είναι σέρβοι. Τα κινήματα των αλβανών του Κοσυφοπεδίου είτε ζητάγανε ίσα δικαιώματα, είτε αυτοδιάθεση, δεν είναι "υποκινούμενα". Είναι τόσο παλιά όσο είναι και η καταπίεση που δέχονται από την σερβική άρχουσα τάξη.

Η Αλβανία έγινε ανεξάρτητο κράτος πολύ καθυστερημένα το 1913 αποκτώντας ανεξαρτησία από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Πέντε μέρες μετά, ελληνικά πλοία βομβάρδισαν το λιμάνι της Αυλώνας, ενώ ο σερβικός στρατός εισέβαλε από τον βορρά. Η συμμαχία της Σερβίας και της Ελλάδας με τις Μεγάλες Δυνάμεις κατάφερε να περιορίσει την Αλβανία σε μια γωνία των Βαλκανίων και εκατοντάδες χιλιάδες αλβανοί έμειναν παρά τη θέλησή τους σαν μειονότητα στη Γιουγκοσλαβία ζώντας κάτω από τεράστια υποβάθμιση: Στο μεσοπόλεμο μόνο ένα στα 50 παιδιά πήγαιναν στο γυμνάσιο. Μισό εκατομμύριο αλβανοί αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν τότε από το Κόσοβο εξαιτίας της φτώχειας.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο το Κόσοβο έγινε μέρος της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας του Τίτο, όπου την οικονομική και πολιτική εξουσία είχε η γραφειοκρατία - ένα καθεστώς κρατικού καπιταλισμού αντίστοιχο με της Ρωσίας και των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης. Ομως οι κάτοικοι του Κοσυφοπεδίου εξακολούθησαν να ζουν κάτω από χειρότερες συνθήκες. Το 1948 το κατά κεφαλήν εισόδημα στο Κόσοβο ήταν το 48% του γιουγκοσλαβικού μέσου όρου και το 1975 έπεσε στο 33%. Ο πλούτος και η εξουσία βρισκόταν στα χέρια μιας μειοψηφίας γραφειοκρατών του κόμματος που στην πλειοψηφία τους ήταν Σέρβοι, Κροάτες και Σλοβένοι.

Το 1968 ήταν η χρονιά της επαναστατικής έκρηξης και για τη Γιουγκοσλαβία. Στη Λιουμπλιάνα, το Ζάγκρεμπ, το Βελιγράδι ξέσπασαν μαζικοί αγώνες που απαιτούσαν περισσότερες ελευθερίες. Στην Πρίστινα αναπτύχθηκε το πιο δυνατό κίνημα ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη. Ο Τίτο αναγκάστηκε να παραχωρήσει σχετική αυτονομία και το 1974 το Κόσοβο αναγνωρίστηκε σαν Αυτόνομη Επαρχία.

Για λιγοστούς αλβανούς γραφειοκράτες αυτό σήμανε κάποια προνόμια, όχι όμως για την πλειοψηφία του πληθυσμού. Στα μέσα της δεκαετίας του '70 νέες διώξεις ξεκίνησαν. Δεκάδες αριστεροί φοιτητές συνελήφθηκαν το 1979 γιατί μοίραζαν αντικαθεστωτικές προκηρύξεις. Το 1981 διαδηλώσεις συντάραξαν όλες τις πόλεις του Κοσυφοπεδίου από φοιτητές και εργάτες. 19.000 εργάτες στα ορυχεία της Τρέπκα κατέλαβαν τις στοές και κατέβηκαν σε απεργία διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες ζωής. Το Κόσοβο γέμισε με τάνκς. Οι σκοτωμένοι ξεπέρασαν τους χίλιους και 2.500 κλείστηκαν σε φυλακές.

Το 1987 ξεσπάνε απεργίες σε όλη την Γιουγκοσλαβία. Ο Μιλόσεβιτς παίζει το χαρτί του εθνικισμού ενάντια στους αλβανούς του Κοσυφοπεδίου: Καθαιρεί όλη την ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος, απολύει όλους τους Αλβανούς από τις δημόσιες υπηρεσίες. Τον Φλεβάρη του 1989 στέλνει ξανά τα τάνκς και λίγο αργότερα καταργεί και επίσημα την αυτονομία του Κοσόβου. Από τότε οι αλβανοί στο Κόσοβο αντιμετωπίζουν τη συστηματική καταπίεση: Τα αλβανικά απαγορεύτηκαν στα σχολεία και οι αλβανοί εργάτες έγιναν άνθρωποι "β' κατηγορίας".

Μια γνήσια αριστερά στη Σερβία θα αναγνώριζε αμέσως τα δικαιώματα των αλβανών στο Κοσσυφοπέδιο και θα καλούσε τους αλβάνούς εργάτες να ενωθούν στον κοινό αγώνα ενάντια στο ΝΑΤΟ. Οποιος αρνείται αυτά τα δικαιώματα και υποστηρίζει την καταστολή των αλβανών του κόσοβο, τους σπρώχνει στην αγκαλιά της ψεύτικης "προστασίας" του Κλίντον.

Τα λάθη της αλβανικής ηγεσίας, που ζητάνε την επέμβαση της δύσης δεν πρέπει να μας κάνουν να βαφτίζουμε τους αλβανούς εργάτες "πράκτορες των ΗΠΑ". Η πολιτική του UCK να ζητάει τη βοήθεια των Μεγάλων Δυνάμεων είναι το ίδιο λάθος όπως και η προστασία που επιζητούν οι ηγέτες των Κούρδων του Ιράκ από τις ΗΠΑ πιστεύοντας ότι θα σταματήσουν έτσι την καταπίεση του Σαντάμ. Και στις δύο περιπτώσεις, όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι οι δύο λαοί δεν έχουν το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση.

Οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ το μόνο που μπορούν να πετύχουν είναι η επιδείνωση της θέσης των Αλβανών του Κοσυφοπεδίου και να μετατρέψουν τις μέχρι τώρα επιθέσεις του σερβικού στρατού στα χωριά των αλβανών σε εθνικές εκκαθαρίσεις πριν την "τελική συμφωνία" - όπως έγινε και στη Βοσνία. Οι εργάτες στο Κοσυφοπέδιο δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από τους βομβαρδισμούς στην Πρίστινα και στο Βελιγράδι. Ούτε έχουν να κερδίσουν τίποτα αναζητώντας την ένωση με την "μητέρα-Αλβανία".

Αντίθετα η μόνη δύναμη που μπορεί να σταματήσει την εθνική καταπίεση είναι οι κοινοί αγώνες μαζί με τους εργάτες των Βαλκανίων ενάντια στο ΝΑΤΟ και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Είναι ο κοινός αγώνας με τους εργάτες της Σερβίας ενάντια στην σερβική άρχουσα τάξη και τον εθνικισμό.

Οι μεταλλωρύχοι της Τρέπκα - που απεργούσαν τον Ιούνη του 1997 ενάντια στο ξεπούλημα των ορυχείων στην "Μυτιληναίος ΑΕ" - ζητούσαν σε γράμμα τους προς τα συνδικάτα στην Ελλάδα "*οι σύντροφοι εργαζόμενοι να βοηθήσουν τους αδελφούς στο Κόσοβο να μην χάσουν τη δουλειά τους*". Αυτός είναι και ο δρόμος για να σταματήσουμε τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τους πολέμους και την εθνική καταπίεση στα Βαλκάνια: Η Διεθνιστική Αλληλεγγύη των εργατών.

εργατικη δημοκρατια

Στην Ελλάδα, στη Κύπρο και σε όλον τον κόσμο η εργατική τάξη δίνει και θα δώσει ακόμα πιο δυναμικά το παρών ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τον πόλεμο - μέχρι την τελική νίκη.

ΜΑΖΙΚΑ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ

Μαζικά αντιπολεμικά συλλαλητήρια οργανώνονται σε πολλές χωρές και κυρίως στην Ελλάδα. Χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι συμμετείχαν σε αντιπολεμική διαδήλωση στην Αμερικάνικη πρεσβεία που έγινε κάτω από το κάλεσμα των συνδικάτων στην Αθήνα. Μετά την ΓΣΕΕ που πρώτα αποφάσισε να κηρύξει στάση εργασίας τη μέρα του συλλαλητηρίου, ακολούθησαν η ΟΛΜΕ (καθηγητές) και η ΑΔΕΔΥ(δημόσιοι υπάλληλοι). Η συγκοινωνία νέκρωσε από τη μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία.

Η διαδήλωση ήταν γεμάτη από αγωνιστική διάθεση και θυμό ενάντια στους βομβαρδισμούς, την επέμβαση του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια και τη συμμετοχή της Ελλάδας σ' αυτήν. Τα συνθήματα "Ρατσιστές-ιμπεριαλιστές αυτοί είναι του Σημίτη οι εκσυγχρονιστές", "Η αλληλεγγύη των εργατών θα γίνει ο τάφος των ιμπεριαλιστών", "Ο Κλίντον είναι δολοφόνος-Σημίτη είσαι συνένοχος" ακούστηκαν δυνατά έξω από τη Βουλή, την αγγλική και την αμερικάνικη πρεσβεία.

Ηταν τέτοια η δυναμική της πορείας που η αστυνομία εξαπέλυσε ολόκληρη επιχείρηση ρίχνοντας δακρυγόνα και ασφυξιογόνα για να σταματήσει τους διαδηλωτές έξω από την Αμερικάνικη Πρεσβεία. Παρά το γεγονός ότι δεν υπήρχε καμιά προετοιμασία για σύγκρουση με την αστυνομία, ο κόσμος δεν διαλύθηκε, αλλά για πρώτη φορά στα χρονικά ξαναγύρισε πίσω στο κέντρο της Αθήνας, με διαδήλωση κάνοντας τελικά τη διαδρομή Προπύλαια-Πρεσβεία-Προπύλαια.

Λίγο έξω από τη Βουλή, κάτω από τα πανό του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας) δύο μετανάστριες φώναζαν το σύνθημα "Σέρβοι και Αλβανοί είναι αδερφοί" σε σπασμένα ελληνικά, έχοντας τα χέρια τους υψωμένα στο σήμα της νίκης. Η μια από τις δύο μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη (εφημερίδα του ΣΕΚ): "*Με λένε Ζάνα και είμαστε και εγώ και η φίλη μου από το Μαυροβούνιο. Υποφέρω με την ιδέα ότι τη στιγμή που μιλάμε οι συγγενείς μου και οι φίλοι μου βομβαρδίζονται από τα αεροπλάνα του ΝΑΤΟ. Εμαθα ήδη ότι υπάρχουν 200 νεκροί και θα γίνουν πολύ περισσότεροι. Κατεβήκαμε στη διαδήλωση για να φωνάξουμε έξω οι ΗΠΑ από τα Βαλκάνια, αν τους περάσει τώρα θα βομβαρδίζουν όπου, όποιον και όποτε το θελήσουν. Εμείς δεν θέλουμε άλλο πόλεμο, ο κόσμος έχει κουραστεί τόσα χρόνια. Να διαδηλώσουμε όλοι μαζί για να σταματήσουμε τη σφαγή*".

Απεργίες κόντρα στον πόλεμο

Ιδιο ήταν το κλίμα και στις διαδηλώσεις που έγιναν και στις άλλες πόλεις. Στη Θεσσαλονίκη πραγματοποιήθηκε ένα από τα μεγαλύτερα συλλαλητήρια που έγιναν ποτέ στην πόλη.

Στις εξορμήσεις της Εργατικής Αλληλεγγύης η ανταπόκριση του κόσμου ήταν φανταστική. Οπως δήλωσαν στην Εργατική Αλληλεγγύη, σύντροφοι του τοπικού πυρήνα στο Μαρούσι: "*Φωνάζαμε ενάντια στον πόλεμο και την επέμβαση του ΝΑΤΟ, όταν η Μπόμπα μετανάστρια από τη Σερβία, σταμάτησε στο σταθμό και με δάκρυα στα μάτια μας ευχαριστούσε για τον αγώνα που κάνουμε*".

Στην Εργατική Αλληλεγγύη μίλησε και ο Γιάννης Πατούχας, οδηγός στην ΕΘΕΛ: «Την Παρασκευή 26 Μάρτη οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες προχωρήσαμε σε τρίωρη στάση εργασίας 1-4μμ. Ανταποκριθήκαμε στο κάλεσμα της ΓΣΕΕ που ζητούσε απ' όλους τους εργαζόμενους της χώρας να απεργήσουν ενάντια στον πόλεμο. Παρόλο που οι αποφάσεις πάρθηκαν άρον-άρον και τα περιθώρια ενημέρωσης ήταν μικρά, οι συνάδελφοι ανταποκρίθηκαν μαζικά και η απεργία είχε επιτυχία πάνω από 80%.

Μερικοί καλοθελητές βιάστηκαν να πουν ότι "ταλαιπωρήσαμε τον κόσμο". Εγώ νομίζω ότι οι εργαζόμενοι που χρησιμοποιούν τις συγκοινωνίες, την χάρηκαν την απεργία μας γιατί στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι αντίθετοι στον πόλεμο. Αν η κυβέρνηση θέλει να σταματήσει η καθημερινή ταλαιπωρία του κόσμου ας δώσει λεφτά να φτιάξει τη συγκοινωνία.

Η στάση εργασίας και η μαζικότητα του συλλαλητηρίου την ίδια μέρα έδειξαν την πλατειά αντιπολεμική διάθεση των εργαζομένων. Αν συνεχίσουμε με πιο μεγάλης διάρκειας απεργίες, με πιο καλά οργανωμένα και μαζικά συλλαλητήρια, μπορούμε να αναγκάσουμε την κυβέρνηση του Σημίτη να βγει από τις πολεμικές συνεργασίες, μπορούμε να σταματήσουμε τον πόλεμο».

Αυτή είναι πραγματικά η διάθεση που επικρατεί στους εργαζόμενους και εκφράστηκε ξανά με ένα ακόμα μαζικό και δυναμικό συλλαλητήριο που κάλεσε το ΕΚΑ στα Προπύλαια και οι καλλιτέχνες που οργάνωσαν το μουσικό συλλαλητήριο για τον Οτσαλάν. Κάλεσαν για ολονύκτια περικύκλωση της Αμερικάνικης Πρεσβείας.

ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

Εποχές του '74 θύμιζαν οι αντιπολεμικές εκδηλώσεις που οργανώθηκαν στη Λευκωσία για να καταδικάσουν την επιδρομή του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία. Σχεδόν καθημερινά κόσμος συγκεντρώνεται και διαδηλώνει μαχητικά έξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία.

Η πρώτη εκδήλωση έγινε στις 25 του Μάρτη απο 200 άτομα, κυρίως Γιουγκοσλάβους που ζούν ή δουλεύουν στη Κύπρο, που μαζεύτηκαν έξω απο την Γιουγκοσλαβική πρεσβεία.

Την επόμενη μέρα καλέστηκε απο το ΑΚΕΛ και άλλες αριστερές οργανώσεις πορεία απο την Πλατεία Ελευθερίας στην αμερικάνικη πρεσβεία. Σ' αυτή συμμετείχαν εκατοντάδες άτομα που με συνθήματα όπως, «έξω το ΝΑΤΟ απο τη Γιουγκοσλαβία», «Αμερικανοί φονιάδες των λαών», «εξω οι βάσεις απο την Κύπρο», «όχι στον ιμπεριαλισμό διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών» απαίτησαν το άμεσο σταμάτημα των βομβαρδισμών.

Την επόμενη μέρα οργανώθηκε νέα πορεία και εκδήλωση που καλέστηκε απο το σύνδεσμο «Κυπρογιουγκοσλαβικής φιλίας». Εκατοντάδες άτομα συγκεντρώθηκαν και πάλι έξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία και πετούσαν ντομάτες, αυγά, μπογιές και κροτίδες. Το κτίριο της πρεσβείας έμοιαζε σαν να είχε «βομβαρδιστεί». Οπως είπε ένας Γιουγκοσλάβος διαδηλωτής, «*αυτοί ρίχνουν βόμβες στα σπίτια μας, μπορούμε και εμείς να τους ρίχνουμε τουλάχιστον ντομάτες*».

Πορεία οργάνωσαν και οι μαθητές που ήταν αρκετή μαζική και δυναμική. Το Σάββατο 3 του Απρίλη έχει καλεστεί συλλαλητήριο απο όλα τα κόμματα στη Πλατεία Ελευθερίας.

Μπορεί οι κινητοποιήσεις να ελέγχονται απο τους εθνικιστές που παραλληλίζουν τους Σέρβους με τους ελληνοκύπριους και την τούρκικη εισβολή του '74, αλλά υπάρχει και ένα σημαντικό κομμάτι που κινητοποιείται απο αντιϊμπεριαλιστική και αντιπολεμική διάθεση. Αλλωστε δεν έχουν περάσει παρά ελάχιστοι μήνες απο τους τελευταίους βομβαρδισμούς στο ΙΡΑΚ και λίγες μόνο βδομάδες απο την απαγωγή του Οτσαλάν και τις νέες επιθέσεις του τούρκικου στρατού εναντίον των Κούρδων.

Οι κινητοποιήσεις στη Λευκωσία γίνονται μέσα σ'ενα κλίμα που ορίζεται όχι μόνο απο την βάρβαρη επιδρομή του ΝΑΤΟ αλλά και απο την επίμονη άρνηση της κυβέρνησης να καταδικάσει ανοιχτά την ιμπεριαλιστική επιδρομή του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία και τις πληροφορίες ότι οι βρεττανικές βάσεις και οι αμερικάνικοι κατασκοπευτικοί σταθμοί που βρίσκονται στη Κύπρο χρησιμοποιούνται γιά ενίσχυση των νατοϊκών δυνάμεων που επιτίθενται στη Γιουγκοσλαβία. Κάτι που βρίσκεται σε αντίθεση με τα αισθήματα της μεγάλης πλειοψηφίας του κόσμου.

Οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις είναι σίγουρο ότι θα συνεχιστούν όσο συνεχίζεται οι βομβαρδισμοί, όπως θα μεγαλώνει και ο θυμός για την υποκριτική στάση της κυβέρνησης Κληρίδη που άμεσα ή εμμεσα στηρίζει την ιμπεριαλιστική αυτή επιδρομή.

Ευρωπαϊκή Ενωση: ιμπεριαλιστικό συνδικάτο

Εδώ και χρόνια η προοπτική ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην ΕΕ διαφημίζεται σαν πορεία που θα μας φέρει στο "απάνεμο λιμάνι" μιας Ευρώπης της ευημερίας, χωρίς πολέμους και συγκρούσεις. Ο Κληρίδης και ο ΔΗΣΥ, η ΕΔΕΚ, το ΔΗΚΟ και οι ΕΔΗ προβάλλουν την ΕΕ σαν το μέσο για την "διασφάλιση μιας δίκαιης, βιώσιμης και ειρηνικής λύσης στο Κυπριακό".

Ακόμα και η ηγεσία του ΑΚΕΛ που μια προηγούμενη περίοδο κατάγγελλε την ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ σαν το ίδιο συνδικάτο, σήμερα υποστηρίζει την ένταξη στην ΕΕ "*σε μια προσπάθεια επίλυσης τους πολιτικού μας προβλήματος και παρά τα αρνητικά που θα έχει στη ζωή και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων*".

Η ΕΕ όχι μόνο ειναι ένα ρόπαλο στα χέρια της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης ενάντια στους εργαζόμενους αλλά ούτε και μπορεί να διασφαλίσει την ειρήνη. Οι χιλιάδες πρόσφυγες και το αίμα των Σέρβων και Κοσοβάρων αποτελούν φρικτή απόδειξη αυτής της πραγματικότητας.

Οι βομβαρδισμοί που υποστηρίχτηκαν ομόφωνα απο όλες τις κυβερνήσεις της ΕΕ (μη εξαιρουμένης και της Ελλάδας) δείχνουν τον πραγματικό αντιδραστικό χαρακτήρα αυτής της συμμαχίας.

Η λύση που σήμερα η ΕΕ προσπαθεί να επιβάλει στο Κοσσυφοπέδιο καμία σχέση δεν έχει με το δίκαιο και την ειρήνη, την ευημερία ή τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων. Έχει να κάνει με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα των καπιταλιστών της Ευρώπης και των ΗΠΑ που δεν διστάζουν να τα επιβάλουν δια πυρός και σιδήρου.

Οι Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι, δεν έχουν κανένα λόγο να ελπίζουν σε μια πραγματικά δίκαιη, ειρηνική και βιώσιμη λύση του κυπριακού απο την ΕΕ.

Η μόνη ελπίδα για ειρήνη βρίσκεται στους αγώνες των ίδιων των εργαζόμενων ενάντια στα συμφέροντα και τις "ευρωπαϊκές φιλοδοξίες" των αφεντικών μας.